

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.389 van 23 mei 2011
in de zaak A. 188.594/IX-5952**

In zake : Annick VAN MALCOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juni 2008, strekt tot de
nietigverklaring van:
 - de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 april 2008 waarbij
Annick Van Malcot de zware tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel van
vier dagen wordt opgelegd;
 - de beslissing van de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie -de
gewone tuchtoverheid van de verzoekster- van 22 mei 2007 om de minister van
Binnenlandse Zaken -de hogere tuchtoverheid van de verzoekster- te adiëren.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoekster, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is commissaris bij de federale gerechtelijke politie te Hasselt. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen is zij rechercheur binnen de afdeling Ecofin-Unit 2.

3.2. Op 24 oktober 2006 richt verzoeksters diensthoofd een verslag aan de gerechtelijk directeur (DirJud) te Hasselt waarin hij aanklaagt dat de verzoekster de diensturen niet naleeft, bepaalde opdrachten onaanvaardbaar lang laat aanslepen en op 19 oktober 2006 boos is weggelopen van een functioneringsgesprek dat bedoeld was om in der minne een oplossing voor deze tekortkomingen te vinden. Op 26 oktober 2006 stuurt het diensthoofd nog een aanvullende nota waarin hij wijst op bijkomende gevallen van het niet-naleven van diensturen en te lang aanslepende dossiers.

3.3. Op 21 maart 2007 stuurt de gerechtelijk directeur een nota aan de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie waarin hij voorstelt om de verzoekster wegens de voormelde tekortkomingen in haar functioneren bij wijze van ordemaatregel over te plaatsen.

3.4. Op basis van de nota van 21 maart 2007 beslist de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie, in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid van de verzoekster, op 22 mei 2007 om voor de vermelde feiten de minister van Binnenlandse Zaken -de hogere tuchtoverheid van de verzoekster- te vatten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.5. Op 24 mei 2007 stelt de hogere tuchtoverheid een inleidend verslag op. In dit verslag worden volgende feiten in aanmerking genomen:

- “• U komt te laat op een geplande ochtendbriefing op datum van 25-09-2006. Uw Diensthoofd maakt u desbetreffend een mondelinge opmerking.
U reageert geïrriteerd en onbeleefd naar hem toe in aanwezigheid van de andere aanwezige collega's (Feit 1)
- Uw Diensthoofd - tevens uw evaluator - plant een functioneringsgesprek op datum van 19-10-2006.
U onderbreekt het gesprek en weigert manifest op een constructieve wijze verder te gaan met het gesprek en kennis te nemen van het ontwerp van functioneringsnota (Feit 2)

- Op datum van 23-10-2006 wordt u, samen met uw Diensthoofd, onaangekondigd geroepen bij uw Gerechtelijk Directeur. Tijdens het gesprek noemt u uw Diensthoofd meermaals een 'leugenaar'. U verlaat met slaande deur het bureel van uw Gerechtelijk Directeur en weigert gevolg te geven aan zijn verzoek om terug te keren en het gesprek verder te zetten (Feit 3)
- Uit nazicht van de toegangsuren van de site waar u wordt tewerkgesteld, worden flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld met de door u gemelde en als dusdanig geregistreerde dienstprestaties. Een gesprek met uw Gerechtelijk Directeur vindt plaats op datum van 27-02-2007. Tijdens dit gesprek geeft u toe dat u 'moeilijkheden heeft om ergens op tijd te komen' maar - en bovendien - geeft u eveneens toe dat u wat de middagpauze betreft, regelmatig 'zo maar wat uren opschrijft' (complex van feiten 4)
- Wat uw rendement en inzet als rechercheur betreft, meldt uw Diensthoofd ernstige nalatigheden betreffende de opvolging van de aan u toevertrouwde gerechtelijke dossiers. Een nauwkeurige omschrijving van nalatigheden, tekortkomingen en of vaststellingen met betrekking tot de gerechtelijke dossiers u toevertrouwd tussen 01-10-2006 en 15-03-2007, vindt u in het informatieverslag opgesteld door uw Diensthoofd gevoegd als bijlage 10 van de nota van uw Gerechtelijk Directeur. Meer in het bijzonder wordt verwezen naar een origineel kantschrift van 29-08-2006 betreffende notitienummer HA.60.F1.1000271/2006 dat teruggevonden werd door uw Diensthoofd.

De opdracht - in casu het analyseren van telefoniegegevens bekomen door middel van een internationaal rechtshulpverzoek in Nederland - werd niet uitgevoerd.

Eveneens wordt verwezen naar de vaststelling van uw Diensthoofd op datum van 13-03-2007 dat in beslaggenomen voorwerpen en goederen niet in bewaring gegeven worden zoals het hoort.

Het laattijdig uitvoeren - zoniet: het niet-uitvoeren - van kantschriften veroorzaakt schriftelijke dringende herinneringen van het ambt van de heer Procureur des Konings te HASSELT, van het Federaal Parket en lokt negatief commentaar uit bij Mevrouw de Eerste Substituut LENAERS van het Parket HASSELT.

Niet-uitgevoerde opdrachten dienen afgewerkt door uw collega's (complex van feiten 5).

- U weigert manifest gevolg te geven aan schriftelijke herinneringen en formele vragen van uw Diensthoofd, via interne mails, betreffende de stand van zaken in drie specifieke gerechtelijke dossiers (Feit 6)

- Tijdens de week van 16-02-2007 tot 19-02-2007 bent u van weekdienst (Teamchef).

U wordt in de loop van zondag 18-02-2007 gecontacteerd door de heer RASKIN, dienstdoende Parketmagistraat, in verband met de overname door de Federale Gerechtelijke Politie HASSELT van een gerechtelijk onderzoek.

U stelt - als teamchef - geen proces-verbaal op.

Het dossier wordt integendeel volledig telefonisch afgehandeld.

Na afloop van uw permanentie weekdienst, en meer bepaald tijdens de debriefing op maandag 19-02-2007 met het Diensthoofd Unit Algemene Criminaliteit en uw opvolger als Teamchef weekdienst, beperkt u zich tot een zeer summier en onduidelijk relaas van deze interventie, alvorens de debriefing te verlaten (complex van feiten 7).”

De hogere tuchtoverheid oordeelt dat de feiten vaststaan, dat ze aan de verzoekster kunnen worden toegerekend en dat ze tuchtvergrijpen uitmaken. Vervolgens stelt de hogere tuchtoverheid voor om de verzoekster de zware tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel van twee weken op te leggen. De verzoekster ondertekent dit inleidend verslag op 4 juni 2007 voor kennisneming en ontvangst.

3.6. Op 2 juli 2007 dient de verzoekster een verweerschrift in. Op 6 juli 2007 wordt zij gehoord en legt zij twee pleitnota's neer waarin zij een omstandige repliek geeft op enerzijds de procedure en anderzijds op de zeven feiten die haar ten laste worden gelegd. Meer bepaald weerlegt de verzoekster het tweede en het vijfde feit als volgt:

- het tweede feit:

“IV.A. Verwerende partij zou op 19 oktober 2006 het functioneringsgesprek onderbroken hebben en manifest geweigerd hebben op een constructieve wijze verder te gaan met het gesprek en kennis (...) te nemen van het ontwerp van functioneringsnota.

IV.B. Andermaal verwijst de tuchtoverheid niet uitdrukkelijk naar enig stuk uit het dossier waaruit het bewijs moet blijken, zodat het aan verwerende partij toekomt om in het lijvig dossier ‘te gaan zoeken’.

Niettegenstaande het andermaal niet aan verwerende partij is om in het lijvig dossier naar de bewijsstukken te gaan zoeken, doet zij hiertoe toch een poging.

Verwerende partij geeft dan ook repliek m.b.t. feit 2 a.h.v. de uitleg gegeven door commissaris VINCKENBOSCH in punt 3 ‘functioneringsgesprek’ van zijn verslag van 24 oktober 2006.

IV.C. Voor zover verwerende partij zich nog herinnert - ook hier dateert het feit ruim 8 maanden geleden - werd zij op geen enkel moment uitgenodigd tot een ‘functioneringsgesprek’. Van een ‘gepland’ functioneringsgesprek kan er geen sprake zijn, zoals gesteld in feit 2.

Het is wel zo dat hoofdcommissaris VALKENBORG - gerechtelijk directeur - na een gesprek met hoofdcommissaris VALKENBORG en commissaris VINCKENBOSCH aan verwerende partij een document heeft overhandigd met als hoofding ‘functioneringsgesprek’. Op vraag van verwerende partij waarover dit ging, antwoordde hoofdcommissaris VALKENBORG dat dit het verslag was van het ‘functioneringsgesprek’ dat met commissaris VINCKENBOSCH had plaatsgevonden. Verwerende partij deelde toen mee dat een dergelijk gesprek nooit had plaatsgevonden, meer nog, dat verwerende partij zelfs nooit een uitnodiging in die zin had ontvangen. Als reactie hierop zei hoofdcommissaris VALKENBORG dat verwerende partij dit gewoon maar moest meenemen.

Bijgevolg, van een weigering van kennisname kan geen sprake zijn vermits verwerende partij het in haar handen werd gestopt en zij het heeft meegenomen zonder meer en dus wel kennis heeft genomen van de nota. Nochtans blijft verwerende partij bij haar stelling dat er nooit van enig ‘gesprek’ sprake is geweest.

Daarenboven werd nooit gevraagd dit te ondertekenen voor ontvangst en er werd nadien ook nooit meer over gesproken, alsof het document niet bestond.”

- het vijfde feit:

“VII.A. Kantschrift IRC 110/06

Dit betrof een opdracht om navraag te doen m.b.t. tot een rekening bij de DEXIA-bank. Aangezien de nodige gegevens ontbraken om de opdracht te kunnen uitvoeren dienden deze gegevens eerst te worden opgevraagd in Frankrijk via het Federaal Parket. De gevraagde info heeft een hele tijd op zich laten wachten.

Verder wordt aangehaald dat substitute mevr. Lenaers ontevreden zou zijn geweest over het feit dat dit dossier bleef aanslepen en zou zij ook bij herhaling vastgesteld hebben dat originele documenten uit het dossier van de parketmagistraten door verwerende partij niet zouden zijn teruggezonden.

Verwerende partij heeft mevr. Lenaers zelf een aantal keren opgebeld m.b.t. enkele dossiers. Op geen enkel moment heeft zij haar ongenoegen naar verwerende partij toe geuit, integendeel mevr. Lenaers was steeds erg vriendelijk en inschikkelijk.

Commissaris VINCKENBOSCH heeft aan verwerende partij slechts één keer gevraagd naar een origineel kantschrift dat niet bij het dossier zou zitten. Verwerende partij heeft dat toen nagekeken en dat kantschrift was niet in haar bezit. Dit werd dan ook gemeld aan commissaris VINCKENBOSCH.

Op geen enkel moment werd verwerende partij hierover verder aangesproken door commissaris VINCKENBOSCH, laat staan dat hij zijn ontevredenheid zou hebben geuit over het zagezegd herhaaldelijk ontbreken van originele kantschriften.

Verwerende partij wil er nog op wijzen dat elk dossier dat de afdeling verlaat voor overmaking aan het parket eerst minutieus door commissaris VINCKENBOSCH wordt gecontroleerd. Naderhand wordt het door hem ondertekend en via het secretariaat verder overgemaakt. Indien er herhaaldelijk kantschriften zouden ontbreken zou verwerende partij dat ten zeerste verwonderen. Commissaris VINCKENBOSCH zou er zeker opmerkingen over gemaakt hebben. Bovendien zou hij nooit dossiers met ontbrekende stukken overmaken aan het parket, aangezien hij daarin erg stipt is. Verwerende partij vraagt zich dan ook af hoe het kan dat mevr. Lenaers bij herhaling zou hebben vastgesteld dat originele documenten uit het dossier zouden ontbreken. Wat zou verwerende partij dan volgens commissaris VINCKENBOSCH met die stukken gedaan hebben als ze niet terug te vinden waren?

Dossier H-Castle

Commissaris VINCKENBOSCH zegt dat de verklaring van de klager bijna twee maanden later werd opgenomen.

Dit is te wijten aan het feit dat de klager in eerste instantie wenste af te zien van de klacht. Hij wenste het voorlopig in beraad te houden aangezien hij wachtte op het resultaat van geplande onderhandelingen met de tegenpartij. Verwerende partij heeft enkele keren contact gehad met de klager hierover, waarbij hij me steeds te kennen gaf dat hij nog wenste te wachten. Commissaris VINCKENBOSCH was op elk moment hiervan op de hoogte. Uiteindelijk heeft verwerende partij de klager gevraagd om toch een verklaring te komen afleggen waarin hij de toestand zou verduidelijken omdat verwerende partij van mening was dat het anders te lang zou blijven aanslepen.

Dossier H-Azza

Dit betreft een dossier dat aan verwerende partij - zoals het vorige dossier - werd toebedeeld nadat verwerende partij bij hoofdcommissaris VALKENBORG had aangekaart dat zij geen werk had (zie dossier H-Hvdra).

Het was een dossier waar een collega al had in gewerkt en dat in Tongeren reeds uitvoerig was behandeld. Verwerende partij heeft het volledige dossier opgevraagd bij de collega's in Tongeren en heeft dit dossier helemaal doorgenomen om na te gaan of een bijkomende verklaring van betrokkene nog iets zou kunnen bijbrengen, aangezien het om een rogatoire opdracht ging vanuit Duitsland.

Nadat bleek dat het onnodig was Duitse politieambtenaren hierheen te halen - gelet op de minimale bijdrage - heeft verwerende partij contact opgenomen met de Duitse collega's dossierbeheerders, die bevestigden dat het wat hun betrof niet meer noodzakelijk was de betrokken persoon nog bijkomend te verhoren. Verwerende partij heeft dit teruggekoppeld naar de magistraat, die er eveneens mee akkoord ging.

Dossier H-Alex

De verdachten werden door verwerende partij uitgenodigd, maar reageerden hier niet op. Verwerende partij kan zich nog herinneren dat zij om een bepaalde reden eerst deze mensen wilde horen, alvorens de klager te verhoren, maar zonder het dossier erbij kan verwerende partij zich niet meer voor de geest halen hoe het precies in mekaar zat.

Dossier H-Rinus

Verwerende partij herinnert zich niet meer hoe dit precies zat. Zij weet dat zij enkele keren contact heeft gehad met de Schotse collega's hierover, maar over de voortgang van het dossier kan verwerende partij op dit moment niet meer vertellen, omdat zij de details gewoonweg niet meer herinnert.

Dossier H-Mouch

Er vonden gelijktijdige huiszoeken plaats in twee verschillende dossiers. Nadien werd aan verwerende partij gevraagd door commissaris VINCKENBOSCH om van dossier te wisselen met een collega die de huiszoeken bij de hoofdverdachte van H-MOUCH had bijgewoond omdat betrokkene Franstalig was en haar collega zich niet goed in die taal kan uitdrukken.

Dossier H-BOUH en dossier H-EL

Verwerende partij was vanaf 12/03 met ziekteverlof omdat zij overspannen was. Aangezien men niet zomaar van de ene dag op de andere in die toestand terecht komt is het nogal logisch dat er in deze dossiers niet veel voortgang meer zat. De hele toestand ging van kwaad naar erger en het werd meer en meer duidelijk dat de toestand met commissaris VINCKENBOSCH escaleerde. Ook het gesprek met hoofdcommissaris VALKENBORG leverde niks op, er werd niet geluisterd en er werd gewoon aangenomen wat commissaris VINCKENBOSCH beweerde.

VII.B. M.b.t. verlof/ziekte/opleiding kan verwerende partij stellen dat het verlof en de opleiding steeds werd toegestaan en bijgevolg nooit werd geweigerd, dat het ziekteverlof nooit werd betwist.

Verwerende partij heeft zelf aan commissaris VINCKENBOSCH voorgesteld dit buiten de uren af te werken.

VII.C. De laatste maanden vóór het ziekteverlof van verwerende partij werd alles gewoon op haar bureau 'gedropt'. Normaal wordt een dossier overhandigd en wordt het besproken.

De laatste dossiers, buiten H-MOUCH werden gewoon op haar bureau gelegd zonder verdere uitleg. Bovendien werden er stukken van andere dossiers gewoon neergelegd zonder enige referentie, zodat verwerende partij soms zelf moest gaan uitzoeken vanwaar het kwam om te weten bij welk dossier het hoorde.

VII.D. Er wordt aangehaald dat verwerende partij minder dossiers zou toebedeeld krijgen dan haar collega's zagezegd omdat zij het niet aankan.

Indien men het aantal pv's bekijkt in 2006 kan vastgesteld worden dat verwerende partij zeker niet ondermaats heeft gepresteerd. Immers, verwerende

partij had net iets meer pv's dan de helft van de sectie, ondanks het feit dat zij vaak afwezig was.

VII.E. Verwerende partij heeft commissaris VINCKENBOSCH gesproken over het feit dat een aantal dossiers nog niet af waren vooraleer zij in opleiding zou gaan in januari en verwerende partij heeft voorgesteld dat zij 's avonds zou komen om eraan verder te werken, maar dat vond commissaris VINCKENBOSCH niet nodig."

Op 8 augustus 2007 en 17 september 2007 vinden nog verschillende hoorzittingen plaats waarbij oversten en collega's van de verzoekster gehoord worden.

3.7. Op 16 oktober 2007 stelt de hogere tuchtoverheid overeenkomstig artikel 38sexies van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) voor om de verzoekster een zware tuchtstraf op te leggen. Met betrekking tot het "vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten" oordeelt de hogere tuchtoverheid dat het eerste, tweede, vierde en vijfde feit zoals omschreven in het inleidend verslag, het derde feit, zoals beperkt, en het zesde feit, heromschreven, vaststaan en aan de verzoekster toegerekend kunnen worden. Het zevende feit wordt niet langer aangehouden. In het bijzonder wordt in verband met het tweede en het vijfde feit het volgende overwogen:

- het tweede feit:

"Overwegende wat het feit 2 betreft, dat niet kan betwist worden - en overigens niet door u wordt betwist - dat Commissaris VINCKENBOSCH - als evaluator - terecht kon oordelen dat een functioneringsgesprek aangewezen was gelet op de door hem vastgestelde tekortkomingen; dat geen specifieke formele procedureregels zijn voorzien betreffende het voorbereiden en vastleggen van een functioneringsgesprek; dat in dat geval de normale functioneringsregels binnen een organisatie of dienst toepassing vinden; dat een functioneringsgesprek vanzelfsprekend als een dienstopdracht moet worden beschouwd; dat het verhoor van Commissaris VINCKENBOSCH de omstandigheden waarin het functioneringsgesprek plaatsvond verduidelijkt (stuk 26 - antwoord vraag 21); dat u dit niet heeft tegengesproken; dat ten slotte de weigering van de heer Gerechtig Directeur om dit functioneringsgesprek op zijn niveau te houden, maar dit gesprek integendeel te laten doorgaan op het niveau van de rechtstreekse functionele overste, bijgevolg consequent en niet kennelijk onredelijk overkomt;"

- het vijfde feit:

“Overwegende wat het complex van feiten 5 betreft, dat de vastgestelde en aangeklaagde nalatigheden m.b.t. de hierna vermelde gerechtelijke dossiers niet worden ontkend:

- het dossier HA.IRC.109/06 (dossier H-RINUS)
- het dossier HA.18.99.487/06 (dossier H-ALEX)
- het dossier HA. 69.98.6/07 (dossier H-MOUCH)
- het dossier HA. 60.L1.9212/06 (dossier H-BOUH)
- het dossier HA. 60.F1.102374/06 (dossier H-EL)
- de teruggevonden originele kantschrift van 29-08-2006 nr HA.60.F1.100271/2006;”

De hogere tuchtoverheid oordeelt dat de feiten tuchtvergripen uitmaken en stelt voor om de verzoekster de zware tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel van acht dagen op te leggen.

3.8. De verzoekster dient op 23 oktober 2007 een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad. In zijn advies van 30 januari 2008 stelt de tuchtraad voor om het feitenrelaas aan te passen, enerzijds inhoudelijk in functie van het verweer van de verzoekster en anderzijds formeel, door het gebruik van de derde persoon enkelvoud, om iedere schijn van partijdigheid te vermijden. Nopens de vraag of de feiten bewezen zijn en aan de verzoekster kunnen worden toegerekend stelt de tuchtraad dat het eerste, derde, vierde en zesde feit aan de verzoekster kan worden toegerekend, dat het zevende feit door de hogere tuchtoverheid niet wordt aangehouden en met betrekking tot het tweede en het vijfde feit stelt de tuchtraad hetgeen volgt:

- het tweede feit:

“Betrokkene betwist dat zij op 19 oktober 2006 een functioneringsgesprek zou gehad hebben met haar diensthoofd. Betrokkene werd over het beweerde functioneringsgesprek nooit formeel gehoord.

Hierover ondervraagd op 8 augustus 2007 stelt CP Vinckenbosch dat hij een functioneringsnota als leidraad voor een intern gesprek had klaargemaakt maar dat hij niet meer zeker weet of het woord functioneringsgesprek gevallen is. In diezelfde verklaring heeft CP Vinckenbosch verduidelijkt dat het gesprek niet is gelukt en dat betrokkene dan bij de Gerechtelijk Directeur is gegaan die hen samen voor een gesprek op zijn niveau heeft uitgenodigd.

Tevergeefs stelt de HTO in het voorstel tot zware tuchtstraf dat voor de functionering geen formele regels werden opgesteld. De afwezigheid van formele regels laat soepelheid toe maar heeft als keerzijde dat als het in probleemgevallen misloopt er geen bewijs voorhanden is.

Bij afwezigheid van enige formele uitnodiging voor een functioneringsgesprek en enig formele uitnodiging om te reageren op de resultaten van het functioneringsgesprek enerzijds en de verklaringen van CP Vinckenbosch afgelegd op 08 augustus 2007 (anderzijds), is het tweede feit niet bewezen.”

- het vijfde feit:

“Betrokkene betwist in het verweer dat zij voor de HTO bracht dat zij als rechercheur ondermaats zou gepresteerd hebben en dat zij, zoals haar diensthoofd voorhoudt, ernstige nalatigheden beging in de opvolging van de gerechtelijke dossiers haar toevertrouwd tussen 01-10-2006 en 15-03-2007 zoals blijkt uit het informatieverlag opgesteld door haar diensthoofd gevoegd als bijlage 10 van de nota van de Gerechtelijk Directeur.

Het is duidelijk dat betrokkene niet optimaal functioneerde tijdens de voorgehouden periode. Betrokkene heeft zelf in mails haar eigen functioneren in vraag gesteld. De verslagen over de verschillende dossiers en het ondermaats presteren in deze dossiers zijn echter te summier om de leden van de tuchtraad toe te laten zich daarover een beeld te vormen dat hen zou toelaten te besluiten dat de ingeroepen disfunctie een toepassing van tucht zou noodzaken eerder dan een functioneringsgesprek.

Langdurig ondermaats functioneren dient op de voet gevolgd te worden. Ook dient het personeelslid met zijn gebrekkig functioneren geconfronteerd te worden, dit om het objectiveren van de aangehaalde disfunctie mogelijk te maken.

Dit is in deze zaak niet gebeurd. Weliswaar werden weinig processen-verbaal opgesteld, maar de prestaties van betrokkene werden niet vergeleken met prestaties van andere leden van de dienst. Daarenboven dienen, als er weinig prestaties worden aangewreven, de prestaties minstens wat de werklast betreft gewogen te worden. De aldus gewogen werklast dient dan nog vergeleken te worden met de gemiddelde werklast van de dienst. Dit is niet gebeurd.

[...]

Ook al sleepten bepaalde dossiers, die aan betrokkene werden toevertrouwd, naar het aanvoelen van de tuchtraad onbehoorlijk lang aan, toch laat het tuchtdossier niet toe met zekerheid aan te geven of het tijdsverloop niet minstens gedeeltelijk te wijten is aan gezondheidsproblemen van betrokkene of

aan gewettigde afwezigheid zoals bv. afwezigheid door het volgen van opleidingen.

Dit feit is dan ook niet voldoende bewezen.”

Met betrekking tot de vraag of de feiten een tuchtvergriep uitmaken adviseert de tuchtraad dat het eerste, vierde en vijfde feit opgelost dient te worden door middel van een functioneringsgesprek, dat het tweede feit niet bewezen is, dat het derde feit in aanmerking komt voor een tuchtstraf en dat de tuchtoverheid zelf moet oordelen of het zesde feit een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt en indien dit zo is, of een tuchtstraf opportuun is. Vervolgens besluit de tuchtraad “dat de feiten beter door een functioneringsgesprek worden opgelost zonder dat een tuchtstraf dient te worden opgelegd”.

3.9. Op 4 maart 2008 formuleert de hogere tuchtoverheid haar intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad. In deze beslissing wordt voor de uiteenzetting van de feiten het feitenrelaas zoals voorgesteld door de tuchtraad overgenomen. Voorts haalt de hogere tuchtoverheid een aantal redenen aan om van het advies van de tuchtraad af te wijken. Zo stelt de hogere tuchtoverheid met betrekking tot het tweede feit:

- “• de vaststelling dat het feit 2 materieel vaststaat en toegerekend kan worden in die mate dat de weigering om op een constructieve wijze het gesprek verder te zetten en kennis te nemen van het ontwerp van functioneringsnota, duidelijk blijkt uit het tuchtdossier en niet betwist wordt door CP VAN MALCOT; dat het ten laste gelegde tuchtvergriep deze vaststelling correct omschrijft;”

Met betrekking tot het vijfde feit stelt zij:

- “• de vaststelling, wat het complex van feiten 5 betreft, dat de formele herinneringen van de Gerechtelijke overheden en het advies van de heer Procureur des Konings van HASSELT - rechtstreeks betrokken overheden - de nalatigheden formeel vaststellen.”

Vervolgens stelt zij voor om de tuchtstraf te herleiden tot een schorsing bij tuchtmaatregel van vier dagen.

3.10. Op 13 maart 2008 dient de verzoekster in toepassing van artikel 54 van de tuchtwet een laatste schriftelijk verweer in, waarin zij er onder meer op wijst dat de tuchtraad geoordeeld heeft dat de feiten 2 en 5 niet bewezen zijn en dat de motivering onvoldoende is om het advies van de tuchtraad te weerleggen.

3.11. Op 15 april 2008 beslist de hogere tuchtoverheid om aan de verzoekster de zware tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel van vier dagen op te leggen. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij wordt door de verzoekster op 22 april 2008 voor kennisneming en ontvangst ondertekend.

In deze beslissing worden de feiten opnieuw omschreven zoals in het inleidend verslag. Met betrekking tot het “vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten” oordeelt de hogere tuchtoverheid dat het eerste, tweede, vierde en vijfde feit zoals omschreven in het inleidend verslag, en het derde feit, zoals beperkt, vaststaan en aan de verzoekster toegerekend kunnen worden en dat ze tuchtvergrijpen uitmaken. Tevens wordt herhaald waarom de hogere tuchtoverheid van het advies van de tuchtraad afwijkt en wordt inzake het bewijs van het tweede en het vijfde feit de motivering herhaald zoals deze in het voorstel van zware tuchtstraf was opgenomen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt op dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de gewone tuchtoverheid van de verzoekster om de hogere tuchtoverheid te adiëren, aangezien dit slechts een voorbereidende handeling is en geen met een annulatieberoep aanvechtbare voorbeslissing die de eindbeslissing determineert -de tuchtoverheid kan nadien nog elke beslissing nemen, inclusief de beslissing om de tuchtprocedure niet in te leiden- of enig rechtsgevolg doet ontstaan. Indien geoordeeld zou worden dat het adiëren van de hogere tuchtoverheid wel een voor vernietiging vatbare voorbeslissing is, zou het beroep ertegen laattijdig zijn.

5. De verzoekster antwoordt dat de beslissing wel degelijk een voorbeslissing is die haar situatie zeker en definitief bepaalt, aangezien het adiëren van de hogere tuchtoverheid het verloop van de tuchtprocedure bepaalt en impliceert dat haar een zware tuchtstraf opgelegd kan worden.

Beoordeling

6. Het vatten van de hogere tuchtoverheid geregeld in artikel 32, vierde lid, van de tuchtwet is geen stap in de eigenlijke tuchtprocedure, laat staan dat het verloop van de tuchtprocedure erdoor zou worden bepaald. De hogere tuchtoverheid kan namelijk, nadat zij door de gewone tuchtoverheid in kennis is gesteld van feiten die mogelijks een tuchtvergriep uitmaken, nog elke beslissing nemen, inclusief de beslissing om geen tuchtprocedure in te leiden. Het adiëren van de hogere tuchtoverheid brengt dan ook geen enkele wijziging aan in de rechtstoestand van de betrokkene zodat het geen voor vernietiging vatbare beslissing is. De exceptie is gegrond. Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

V. Onderzoek van het eerste middel

Vooraf

7. De verzoekster ontleent haar eerste middel onder meer aan de schending van de materiële motiveringsplicht, waarbij zij aanvoert dat geen van de vijf weerhouden feiten een deugdelijke grondslag voor de bestreden beslissing vormt. Het middel wordt onderzocht in de mate de verzoekster erin aanvoert dat het tweede en het vijfde feit niet bewezen zijn en bijgevolg geen deugdelijk en draagkrachtig motief kunnen vormen om de bestreden tuchtsanctie te schragen. Die onregelmatigheid vitieert het gehele tuchtstraftbesluit, aangezien niet blijkt dat de verwerende partij op grond van de overige tenlasteleggingen dezelfde tuchtstraf zou opgelegd hebben.

Standpunt van de partijen

8. De verzoekster voert aan dat het tweede feit -het onderbreken van een functioneringsgesprek op 19 oktober 2006 en het manifest weigeren op een constructieve wijze verder te gaan met het gesprek en kennis te nemen van het ontwerp van functioneringsnota- geen steun vindt in het dossier en enkel op een loutere bewering van het diensthoofd berust. Zij betwist dat er ooit een dergelijk functioneringsgesprek heeft plaatsgevonden en dat zij geweigerd zou hebben hieraan mee te werken en kennis te nemen van het ontwerp van functioneringsnota. Het diensthoofd zelf heeft tijdens zijn verhoor niet bevestigd dat er sprake is geweest van een formeel functioneringsgesprek. Hij heeft enkel verklaard dat hij een ontwerp van een functioneringsnota als leidraad voor “een gesprek” heeft opgemaakt, dat hij niet weet of het woord functioneringsgesprek ooit gevallen is, dat het gesprek mislukt is en dat de verzoekster daarna samen met hem een onderhoud heeft gehad met de gerechtelijk directeur. Ook de tuchtraad heeft geoordeeld dat het feit niet bewezen is.

Voorts betwist de verzoekster ook het vijfde feit -ernstige nalatigheden betreffende de opvolging van bepaalde aan haar toevertrouwde gerechtelijke dossiers- en zij verwijst naar hetgeen zij daarover in haar pleitnota heeft uiteengezet en wat door de tuchtoverheid geenszins betwist of weerlegd wordt. Bepaalde dossiers werden inderdaad niet afgewerkt, maar dit is enerzijds te wijten aan ziekte en anderzijds aan het volgen van opleiding. De verzoekster heeft bovendien voorgesteld om buiten de uren de dossiers te komen afwerken, maar dit werd door het diensthoofd niet nodig bevonden. Voorts stelt zij wat betreft de herinneringen van gerechtelijke overheden dat een geautomatiseerde rappel vanwege het Openbaar Ministerie niet van aard is te staven dat er “negatieve commentaren” zouden zijn van eerste substituut Lenaers. Dat collega’s haar opdrachten verder dienden af te werken noemt de verzoekster “pure verwijterij zonder ernstige grond” vermits zij, in deze periode -ondanks veelvuldige afwezigheden door ziekte- net iets meer processen-verbaal heeft geproduceerd dan de helft van de sectie. Ook de tuchtraad heeft geoordeeld dat dit feit onvoldoende bewezen was. In de mate de verwerende partij dit feit tracht te staven aan de hand van een door haar verzonden e-mail van 26 oktober 2005 aan haar diensthoofd, voert de verzoekster aan dat dit een schending is van artikel 124 van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 E.V.R.M. en van artikel 17 B.U.P.O.

9. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede feit dat er voor een functioneringsgesprek geen formele plichtplegingen moeten worden gerespecteerd, zoals het formeel oproepen van de betrokkene en het formeel betitelen van een gesprek als “functioneringsgesprek” en dat over de aard van het gesprek geen discussie kan bestaan, gelet op de zaken die tijdens dit gesprek zijn besproken en gelet op het ontwerp van functioneringsnota dat aan de verzoekster is meegegeven tijdens een gesprek met de gerechtelijk directeur.

Met betrekking tot het vijfde feit stelt de verwerende partij dat de verzoekster geen blijk geeft van een gedegen opvolging van de haar toegewezen zaken, wat onder meer blijkt uit verschillende herinneringen van zowel haar

diensthofd als van de procureur des Konings. Dat de verzoekster regelmatig afwezig was door ziekte of opleidingen neemt niet weg dat ze verantwoordelijk blijft voor de haar toegewezen dossiers en dat, wanneer ze niet bij machte is een dossier binnen redelijke termijn af te handelen, het haar verantwoordelijkheid is dit te signaleren aan het diensthoofd en voor een verdere opvolging door een collega te zorgen. De verzoekster erkent zelf in een e-mail van 26 oktober 2005 dat ze zich bewust is van haar geringe presteren; deze mail is met toestemming van een betrokken partij (het diensthoofd of de gerechtelijk directeur) in het tuchtdossier gevoegd. De wet betreffende de elektronische communicatie staat hieraan niet in de weg aangezien deze een beschermingskader poogt te vormen voor privé-informatie, terwijl de mail daarentegen louter gelinkt is aan de professionele werkrelatie. Waar de tuchtraad opmerkt dat een functioneringsgesprek een betere manier lijkt om het probleem op te lossen wijst de verwerende partij erop dat ze dit geprobeerd heeft maar dat de verzoekster een dergelijk functioneringsgesprek gedwarsboemd heeft.

10. De verzoekende partij repliceert aangaande het tweede feit dat haar niet verweten kan worden dat zij geweigerd heeft om op een constructieve manier een functioneringsgesprek gevoerd te hebben wanneer zij niet wist dat het om een functioneringsgesprek ging en niet om bijvoorbeeld een informeel gesprek. De verwerende partij had hier duidelijk over moeten communiceren. Dat het diensthoofd achteraf een ontwerp van functioneringsnota aan de gerechtelijk directeur heeft overmaakt kan ook geen bewijs leveren voor het feit dat de verzoekster geweigerd zou hebben om van het ontwerp van functioneringsnota kennis te nemen.

Inzake het vijfde feit stelt de verzoekster dat de verwerende partij wel beweert toestemming te hebben om de e-mail van 26 oktober 2005 in het tuchtdossier te voegen, maar dit niet bewijst, aangezien zij zelf niet aanduidt van wie zij dan wel toestemming heeft: het diensthoofd of de gerechtelijk directeur.

11. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij aangaande het tweede feit dat het formeel oproepen van de verzoekster geen vormvoorwaarde is om een functioneringsgesprek te houden. Zij beklemtoont dat het tuchtfait er net in bestaat dat de verzoekster niet eens de kans werd geboden tot het houden van een functioneringsgesprek en is van oordeel dat de overheid aan een dergelijke houding die de vertrouwensrelatie tussen werkgever en werknemer onder druk zet, gepaste gevolgen mag verbinden.

Met betrekking tot het vijfde feit stelt de verwerende partij dat het kort door de bocht is om zonder meer te stellen dat gewettigde afwezigheden een aanvaardbare verschoningsgrond vormen voor het aanslepen van dossiers. De verzoekster heeft zelf bevestigd dat ze te weinig werk kreeg toebedeeld zodat het verwonderlijk is dat ze met een achterstand kampte en de verwerende partij mag haar die achterstand dan ook verwijten. Bovendien moet ook rekening gehouden worden met het signaal van het parket. Wanneer de gerechtelijke overheid al officieel te kennen geeft dat er een probleem is met de uitvoering van opdrachten is dit een teken aan de wand voor de tuchtoverheid en gewettigde afwezigheden kunnen hiervoor enkel een verschoningsgrond vormen indien de verzoekster zelf het nodige initiatief genomen heeft voor de opvolging van de aan haar toegewezen dossiers.

Beoordeling

12. Wanneer een verzoeker de hem ten laste gelegde feiten betwist, komt het niet aan de Raad van State toe om als rechter in hoger beroep uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de tuchtsanctie ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd, maar enkel om na te gaan of de tuchtoverheid naar recht en redelijkheid tot haar vaststelling van de feiten is gekomen en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

13. In het tweede feit dat in de bestreden beslissing in aanmerking genomen wordt, wordt de verzoekster verweten dat zij een op 19 oktober 2006 gepland functioneringsgesprek onderbroken heeft en geweigerd heeft om op een constructieve manier verder te gaan met het gesprek en kennis te nemen van het ontwerp van functioneringsnota.

Uit het dossier dat aan de Raad van State is voorgelegd blijken volgende gegevens:

In haar verweer tegen het inleidend verslag betwist de verzoekster dat er ooit van een functioneringsgesprek sprake is geweest; in de motivering van het voorstel van zware tuchtstraf overweegt de hogere tuchtoverheid dat de verzoekster het bewuste feit niet betwist en dat er geen formele procedureregels zijn voorzien voor het voorbereiden en vastleggen van een functioneringsgesprek; de tuchtraad heeft van zijn kant geoordeeld dat dit feit niet bewezen is bij afwezigheid van een formele uitnodiging voor een functioneringsgesprek en een formele uitnodiging om te reageren op de resultaten van het functioneringsgesprek enerzijds en de verklaringen van haar diensthoofd waaruit blijkt dat niet met zekerheid gesteld kan worden dat hij aan de verzoekster heeft meegedeeld dat het om een functioneringsgesprek ging anderzijds; in het voorstel om af te wijken van het advies van de tuchtraad stelt de verwerende partij louter dat het feit duidelijk blijkt uit het tuchtdossier en dat de verzoekster het feit niet betwist; in de bestreden beslissing wordt nadien met betrekking tot het feit enkel nog herhaald waarom de hogere tuchtoverheid meent van het advies van de tuchtraad te moeten afwijken en inzake het bewijs van het feit wordt de motivering herhaald die in het voorstel van zware tuchtstraf was opgenomen.

14. De verzoekster betwist niet dat zij op 19 oktober 2006 een gesprek met haar diensthoofd voortijdig heeft beëindigd. Wel -en in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert- heeft zij doorheen de hele tuchtprocedure betwist dat zij wist dat het om een functioneringsgesprek ging, laat staan dat het

een gepland functioneringsgesprek betrof. De vraag rijst aldus of de verwerende partij terecht kan stellen dat het bewuste gesprek een functioneringsgesprek was.

15. Artikel 58 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten (hierna: de exoduswet) bepaalt dat in de loop van de evaluatieperiode functioneringsgesprekken kunnen worden gehouden. Artikel 60 van de exoduswet omschrijft het functioneringsgesprek als een tweerichtingsgesprek tussen de geëvalueerde en de evaluator dat betrekking heeft op het functioneren van de geëvalueerde in de dienst waarin zij samenwerken, waarbij hoofdzakelijk wordt afgewogen hoe de geëvalueerde functioneert en in welke mate hij voldoet aan de verwachtingen. Naar aanleiding van dit gesprek kunnen de geëvalueerde en de evaluator overeenkomen om die verwachtingen aan te passen. Artikel VII.I.12 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: het RPPol) bepaalt dat het functioneringsgesprek plaatsheeft telkenmale wanneer “bijzondere omstandigheden dit rechtvaardigen”, dat de geëvalueerde en de evaluator bij het functioneringsgesprek kunnen overeenkomen om de doelstellingen en/of het profiel van de geëvalueerde aan te passen, dat het gesprek het voorwerp uitmaakt van een verslag dat voor akkoord wordt ondertekend door de geëvalueerde en de evaluator en dat het verslag geklasseerd wordt in het evaluatiedossier en een kopie ervan overhandigd wordt aan de geëvalueerde.

Noch de exoduswet, noch het RPPol voorzien in bepaalde formaliteiten voor de organisatie van een functioneringsgesprek. Gelet op het belang dat dergelijk gesprek heeft voor de beroepsloopbaan van de betrokkene, dient toch aangenomen te worden dat een evaluator aan een geëvalueerde duidelijk dient te maken dat een voorgesteld gesprek een functioneringsgesprek is.

16. Te dezen heeft de verzoekster steeds voorgehouden dat zij niet wist dat het om een functioneringsgesprek ging en zij is hierin bijgevalen door de

tuchtraad die geoordeeld heeft dat hier geen bewijs van voorligt. Zoals hiervóór is uiteengezet is de verwerende partij er op geen enkel moment in de tuchtprocedure in geslaagd om dit te weerleggen. Integendeel blijkt uit het verhoor van de dienstchef van de verzoekster zelfs dat hij zich niet kan herinneren of het woord functioneringsgesprek ooit gevallen is. Het achteraf meedelen van een ontwerp van functioneringsnota kan er wel op wijzen dat verzoeksters diensthoofd de intentie had met haar een functioneringsgesprek te voeren, maar daarmee wordt het bewijs niet geleverd dat de verzoekster wist of kon weten dat het betrokken gesprek een functioneringsgesprek was.

17. De bestreden beslissing steunt dan ook niet op een draagkrachtig motief wanneer ze mede wordt opgelegd omdat de verzoekster een gepland functioneringsgesprek voortijdig zou hebben beëindigd.

18. In het vijfde feit dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, wordt de verzoekster ernstige nalatigheden betreffende de opvolging van de aan haar toevertrouwde dossiers verweten. Er wordt verwezen naar een informatieverlag van het diensthoofd van de verzoekster dat een opsomming van dossiers bevat waarin nalatigheden werden vastgesteld, in het bijzonder naar een kantschrift nr. HA.60.F1.100271/2006 waarbij een opdracht niet werd uitgevoerd, naar de vaststelling van het diensthoofd dat in beslag genomen voorwerpen en goederen niet in bewaring gegeven werden zoals het hoort, naar dringende herinneringen van het ambt van de procureur des Konings en naar negatieve commentaar van eerste substituut Lenaers. Ten slotte wordt gesteld dat niet-uitgevoerde opdrachten door collega's van de verzoekster moeten worden afgewerkt.

Uit het dossier dat aan de Raad van State is voorgelegd, blijken volgende gegevens:

In haar verweer tegen het inleidend verslag heeft de verzoekster dossier per dossier overlopen en uitgelegd waaraan een vertraging te wijten was; in

de motivering van het voorstel van zware tuchtstraf overweegt de hogere tuchtoverheid enkel dat de verzoekster de vastgestelde en aangeklaagde nalatigheden niet ontkent; de tuchtraad heeft daarentegen geoordeeld dat het complex van feiten onvoldoende bewezen was en hij heeft daarvoor een gedegen argumentatie ontwikkeld om vervolgens te besluiten dat, ofschoon bepaalde dossiers naar zijn aanvoelen onbehoorlijk lang aansleepten, het tuchtdossier niet met zekerheid toelaat om aan te geven of het tijdsverloop niet minstens gedeeltelijk te wijten is aan gezondheidsproblemen van de betrokkene of aan gewettigde afwezigheid door het volgen van opleidingen; in het voorstel om af te wijken van het advies van de tuchtraad stelt de hogere tuchtoverheid enkel dat de herinneringen van de gerechtelijke overheden en het advies van de procureur des Konings van Hasselt de nalatigheden formeel vaststellen; in de bestreden beslissing ten slotte wordt enkel nog herhaald waarom de hogere tuchtoverheid meent van het advies van de tuchtraad te moeten afwijken en inzake het bewijs van het feit wordt de motivering herhaald die in het voorstel van zware tuchtstraf was opgenomen.

19. Er wordt thans vastgesteld dat de verzoekster in haar pleitnota een vrij omstandige repliek heeft geboden inzake elk van de aanslepende dossiers. De hogere tuchtoverheid heeft deze repliek doorheen de hele procedure niet ontmoet -laat staan weerlegd- maar is louter blijven vasthouden aan de vaststelling dat bepaalde dossiers te lang aansleepten. De verzoekster heeft in haar pleitnota onder meer aangevoerd dat haar aanvragen voor verlof en opleidingen steeds toegestaan werden en dat haar ziekteverlof nooit betwist werd. Dergelijke afwezigheden zijn bijgevolg, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, gewettigd. Gewettigde afwezigheden vormen uit hun aard zelf een aanvaardbare verschoningsgrond voor het aanslepen van de dossiers. De hogere tuchtoverheid heeft op deze verschoningsgronden evenwel geen acht geslagen. De bestreden beslissing steunt dan ook niet op een draagkrachtig motief in de mate aangenomen wordt dat het lang aanslepen van een dossier een onverschoonbare tekortkoming in hoofde van de verzoekster uitmaakt.

20. Het middel is, in de hiervóór besproken mate, gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 april 2008 waarbij Annick Van Malcot de zware tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel van vier dagen wordt opgelegd.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 mei 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche